

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Meditationum evangelicarum pars tertia, hoc est:
Tractatio evangeliorum tam dominicalium, quam
festivalium, ad recte se sub variis tentationum generibus
gerendum, disposita**

Creide, Hartmann

Francofurti ad Moenum, 1682

De secundo

[urn:nbn:de:bsz:31-126133](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-126133)

tamen reapse vera est: Impius enim cum venit iustum, Hab. 1. v. 4. nec religio ipsi est, si possideat in argento egenos & pauperes pro calceamentis, & quisquiliis frumenti vendere possit, Amos 8. v. 6. ut non injuriâ queratur Jeremias: Omnis frater supplantans supplantabit, & omnis amicus proditoriè incedet, c. 9. v. 4. Verum non est sapientia nequitiae disciplina, & non est cogitatus peccatorum prudentia. Est nequitia & in ipsa execratio & c. Sir. 19. v. 19. seqq.

Nos abstineamus ab hâc malitia. Et quemadmodum filii hujus seculi versutiâ suâ ad malum abutuntur: ita nos operam demus, quomodo cautè ambulemus, non quasi insipientes, sed ut sapientes: redimentes tempus, quoniam dies mali sunt, Eph. 5. v. 15. 16.

Cum Pambo pius ille Eremita, consilio Athanasii è solitudine Alexandriam accessisset, ibique scortum venustissimè ornatum conspiceret, largissimas profundeabat lacrymas: Causam rogatus, dixit: Nonne lacrymas emitterem? Ego tantam curam non habeo placendi Deo, quàm hâc mulier habet placendi hominibus.

Ubi hodiè ejusmodi Pambones reperies? Plerique terrena sapiunt, Phil. 3. v. 19. & cum Demâ hoc seculum diligunt, 2. Timoth. 4. v. 9. Attamen paucos qui frugi sunt, existere confidimus, qui seculi connatae admoniti, cum Pambone apud se ipsos lacrymentur, quando perpendunt, multos reperiri, tantam curam non impendentes ad cælum consequendum, ut impii faciunt ad infernum acquirendum. Quilibet hîc cautè agat. Nam mundus transit, & concupiscentia ejus, qui autem facit

voluntatem Dei, manet in æternum, 1. Joh. 2. v. 17.

De Secundo.

Sequitur Medela, quæ fluit
S 1. Ex divina liberalitate, de quâ Servator: Homo quidam erat dives, qui habebat villicum. Hic Dominus est, dives in omnibus, qui invocant ipsum, Rom. 10. v. 12. à quo omne datum optimum, & omne donum perfectum descendit, Jac. 1. v. 17. Cæli cælorum Domino: terram autem dedit filiis hominum, Psal. 115. v. 16. & præstat nobis omnia abundè ad fructum, 1. Tim. 6. v. 17. coronat annum benignitate sua, Psal. 65. v. 12. aperit catartas cæli, & effundit benedictionem, usque ad abundantiam, Mal. 3. v. 10. ut non destituamur ullo bono, Psal. 34. v. 11. Agnoscamus hoc grato animo, dicentes cum Davide: Benedic anima mea Domino, & omnia, quæ intra me sunt, nomini sancto ejus, Psal. 103. v. 1. seqq.

In Papatu sanctos demortuos invocant, & cuilibet certa sparta assignata est, quæ in re opem ferre debeat. In mortis periculo S. Rochus, in aquæ discrimine S. Nicolaus invocatur, S. Catharina de sapientiâ, S. Urbanus de commodâ temperie, S. Margareta de felici partu, S. Dorothea de divitiis compellatur, & ita ulterius. Verùm nefas hoc est. Deus solus invocandus est, exaudis orationem, ad te omnis caro veniet, ait David, Psal. 65. v. 3. Abraham nescit nos, & Israel ignorat nos; Tu Domine, Pater noster, Redemptor noster, à seculo nomen tuum, Esa. 63. v. 16.

Quibus enim igitur indigneritis, siue sint spiritualia, siue corporalia, siue cœlestia bona, ab hoc Domino ea petite, dat enim simpliciter, & non impropere, Jac. 1. v. 5. Quin quò plus dat, eò plus dare potest. Est enim supereminens magnitudo virtutis ejus in nos, Ephes. 1. v. 18. & ejusmodi divitiarum altitudo, quæ nunquam exhaustiri potest, Rom. 11. v. 33.

II. *Ex piorum dignitate*, quos Christus hîc vocat filios lucis.

Naturâ tenebrarum sumus, Eph. 4. v. 18. ob peccata, in quibus concepti & nati sumus, Psal. 51. v. 6. quæ etiam fraude Satanæ, & seductione corruptæ carnis, indies cumulamur, ut nemo dicere valeat: Mundum est cor meum, purus sum à peccato, Prov. 20. v. 9. volentibus enim bonum facere, malum adjacet, Rom. 7. v. 22.

Sicut igitur peccata opera tenebrarum vocantur, Rom. 13. v. 12. ita illi, qui illis dediti sunt, meritò filii tenebrarum accensendi sunt, quia in operibus tenebrarum delectantur, quæ ad Principis tenebrarum voluntatem perpetrant, unde etiam aliquando partem suam habebunt in tenebris exterioribus, ubi erit fletus & stridor dentium, Matth. 22. v. 13.

Verùm Christo acceptum feramus, quod jam filii lucis, imò lux in Domino sumus, Eph. 5. v. 8. Eripuit enim nos de potestate tenebrarum, & fecit nos idoneos in partem sortis Sanctorum in lumine, Col. 1. v. 12.

Agnoscamus hoc, ut in ejus honorem in luce quoque ambulemus, Johan. 1. v. 6. seqq. Christus Servator noster est lux mundi, Joh. 8. v. 12. & Sol justitiæ, Mal. 4. v. 2. Sicut igitur ab illo Christiani dici-

mur, Act. 11. v. 26. Sic lucere studeamus, sicut luminaria in mundo, in medio nationis pravæ atque perversæ, Phil. 2. v. 16. Sic aliquando ad eum pervenimus eò, ubi non occidet Sol ultra, & Luna non minuetur, Esa. 60. v. 20. Sed Dominus electis suis erit in lucem sempiternam, & nos ipsi fulgebimus sicut Sol in Regno Patris, Matth. 13. v. 34. & ut stellæ in perpetuas æternitates, Dan. 12. v. 3.

III. *Ex beneficentia utilitate*. Suscipiunt enim pauperes benefactores suos in æterna tabernacula. Eterna illa tabernacula sunt Regnum cœlorum, siue vita æterna, quam Deus daturus est his, qui fidem suam nunquam mutant ab eo, Tob. 2. v. 8. Quando igitur hîc de pauperibus dicitur, quod benefactores suos suscipiant in æterna tabernacula, non ita hoc capiendum est, quasi elemosynis nostris cœlum promereri possemus, aut, pauperes cœlum in manibus habeant, ut idem largiri possint, quibus vellent. Hoc sensu minimè hoc intelligendum est. Christus enim cœlum nobis promeritus est, & per meritum ejus & pauperes & divites ingrediuntur: non enim in aliquo alio salus, nec aliud nomen sub cœlo datum est hominibus, in quo possent salvari, Act. 4. v. 12.

Intereâ tamen *certo modo* pauperes nos suscipiunt in æterna tabernacula, quando sedulo orant pro benefactoribus suis, sicut Abraham pro hospite suo Rege Abimelech intercessit, ut non modò sanitati restitutus, sed & civis veræ Ecclesiæ factus, Gen. 20. v. 17. Die ultimo surgent, & elemosynas illas, quas acceperunt, coràm Domino publicè enarrabunt, Sir. 31. v. 11.

Ubi

Ubi Servator respondendo dicit: Amen dico vobis, quamdiu fecistis uni de his fratribus meis minimis, mihi fecistis. Venite benedicti Patris mei, hereditario accipite paratum vobis Regnum à constitutione mundi, Matth. 25. v. 34. 40.

Videte, ô optimi! Hâc ratione pauperes, quibus bona nostra erogamus, suscipiunt nos in aeterna tabernacula, ita ut opulenti vitam aeternam in pauperum ædibus quasi quætere possint. Quilibet proinde videat, ut bonis sibi suis multos amicos conciliet, qui beneficentiæ ejus publicum testimonium præbere possint, die ultimo. Melius elemosynas collocare non possumus, quam si cælestia recuperemus pro terrenis, & aeterna pro temporalibus. In hoc nanque mundo habitamus in domibus luteis, Job. 4. v. 20. ubi mors ascendit per fenestras nostras, Jer. 9. v. 21. ibi verò felicissima vicissitudo nobis obunget, & in aeterna tabernacula suscipiemur, ubi non accidet nobis malum, nec plaga appropinquabit tabernaculo nostro, Psal. 91. v. 10. sed lætitia sempiterna erit super caput nostrum, gaudium & lætitiâ obtinebimus, & fugiet dolor & gemitus, Esa. 35. v. ult.

De Tertio.

Restat *Cautela*, quæ tribus absolvitur regulis, ut sunt

I. *Fidelem te presta.* Omnes enim dispensatores sumus, multiformis gratiæ Dei, 1. Petr. 4. v. 10. & quæcunque spiritualium & corporalium bonorum possidemus, non peculium nostrum sunt, sed feudum super quo nos Dominus dispensatores & œconomos constituit, unde etiam hæredi-

tarius omnium gentium dicitur, Psalm. 82. v. ult.

Jam verò nihil magis requiritur in dispensatoribus, quàm ut fidelis quis inveniat, 1. Cor. 4. v. 2. Ita igitur bona concredita nobis administranda veniunt, quò aliquando coràm tribunali ejus rationem reddere valeamus. Nam unusquisque nostrum pro serationem reddet Deo, Rom. 14. v. 12. ut referat, prout gessit, sive bonum sive malum, 2. Cor. 5. v. 10.

Deus nobis concredidit *animam rationalem*, quæ immortalis est, Eccles. 12. v. 7. Hujus ante omnia rationem habeamus, ne perdamus eam, Matth. 16. v. 26.

Subdidit Deus fidei nostræ *corpus benè dispositum*, membris distinctis exornatum, quæ omnia peculiare easque necessarias functiones sustinent, ut nullum alteri dicere possit, opera tua non indigeo, 1. Cor. 12. v. 21. exhibeamus ergò illa servire justitiæ in sanctificationem, Rom. 6. v. 20. nec ex membris Christi faciamus membra hæreticis, 1. Cor. 6. v. 15.

Deus nobis concredidit *bona temporalia*, frumentum, & vinum, & oleum, argentum & aurum, Ol. 2. v. 8. nudi enim egredimur ex utero matris, nihil inferentes in hunc mundum, 1. Tim. 6. v. 7. Quicumque igitur honestè divitias possidet, is benedictionem hanc à Deo habet, quæ divites facit, quamvis non addatur labor, Prov. 10. v. 22. & implet omne animal beneplacito, Psalm. 145. v. 16.

Quod si igitur & hâc in parte fideles dispensatores esse velimus, ante omnia honoremus Dominum de substantia nostra, h. e. ad cultum Dei, & sustentationem pauperum erogemus, Prov. 3. vers. 10.

bbb 3

Dein-